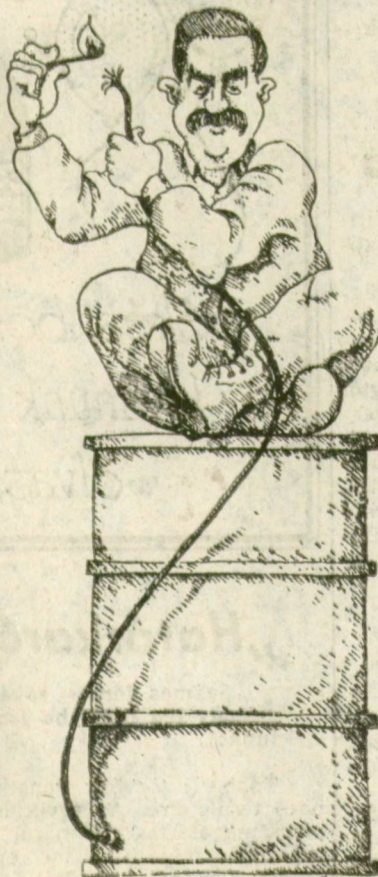

...embere:

Szaddám, a hetvenkedő katona

— Az európaiak még csupán jókora, ormótlan füttyököt himbálva mászkáltak, mint barlanglakók, amikor a két folyó közének lakói — az irakiak ősei — már virágzó városokat építettek, és hatalmas civilizációt hoztak létre. Ha Amerika kezét emel Irakra, rakétákkal és bombázókkal zúgom porrá Izrael városait, aztán fölégetem a kuvaiti olajmezőket, arról is teszek, hogy a háború első napjától kezdve folyamatosan, naponta érkezzenek meg az Egyesült Államokba a csillagos-sávos lobogókba csomagolt korporsók ezrei — így erősítgeti népe önbizalmát Szaddám Huszein.

Ki hitte volna, hogy nem a kelet-európai népi demokráciák, vagy a balkáni, esetleg a harmadik világ „szocialista” országait vezetők között találjuk meg Sztálin legjobb tanítványát? De még a népek atyja, a Nagy Tanító sem ment olyan messzire, hogy őseit az orosz államot megalapító normann fejedelmek, vagy az Aranyhorda tatárjait keletnek s délnék szorító moszkvai uralkodók között keresse.

Az önmagát Babilon nagy királyaihoz, s a fényességes kalifákhoz: a történelem és az Ezeregyéjszaka Harun al-Rasidjához hasonlító, izgága katonatiszt — vagy hogy a mesék-nél maradjunk, s tippeket adjunk a Szaddám lelkiállapotát elemező tudósoknak —, a bagdadi kalifa helyett inkább a bagdadi tolvaj (a realitásból szerinti: mészáros) minősítésre szolgálhat rá: a bolsevikok expanzív természetét, hatalomcentrikus gondolkodását lopta el, és elméjében — hozzájuk hasonlóan — a térképet rajzolgatja, festegeti át, vízióiban ugyanúgy lángokban áll a Föld, s a diadalmas, igazhitű hadsereg is megállíthatatlanul tör előre...

Az isteni királyok és a nagy szultánok önjelölt örököse már megindította egy újabb véres mese: az analógiákban visszatérő történelem cselekményét, meggyújtotta a kánócot, s a tűz a robbanással biztosan tovaterjed — meddig?

A történet szereplői most mind a narrátorra figyelnek, a világ leghatalmasabb országára: képes lesz-e gyorsan eljutni a megoldáshoz?

...eseménye:

Újból Nagy-Németország

Ami nekünk ebben az évszázadban — immár biztosan — „nem jön össze”, sikerült ősi ellenfelünknek-szövetségünknek (mikor hogy hozta a sors): sűrű amerikai és orosz bólogatástól kísérve létrejött Európa közepén újfent a Nagy-Németország — egy közel 80 milliós birodalom.

Ha ezt Búvár Kund, aki nagy élvezettel és szakértelemmel írta meg hajót a német hadnak, megérhette volna! Ambátor, talán ő maga is belátná, hogy ennek így kellett történnie: a gyengülő, szétesőfélben levő Szovjetunió ellensúlyaként megalakulhat egy nemzetiségében homogén (germán) állam, amely ezentúl Európának nem csupán gazdasági, hanem politikai vezető hatalma lesz.

Beszélik, hogy amennyiben a SZU alkotóelemeire hullik szét, mint egy narancs, több mint tucatnyi gerezddel, marad két nagy gerezd: egy orosz, meg egy ukrán. Meglehet, valamiféle konföderációban. Arról sem ártallanak cikkezni a kapitalista újságok, hogy szűkebb hazánkban, Európában jobbratolódás várható. Akként, mint ahogy a második világháború után a „nagyok” paktuma alapján Lengyelország balra tolódott — nemcsak ideológiailag. (Már amennyiben ragaszkodunk a konvencióhoz, hogy a térképen balra van nyugat, jobbra pedig kelet.) Lehet, hogy egy jobbra tolt nagy ország. Ukrajna tölti majd be az Osztrák–Magyar Monarchia klasszikus szerepét, egyensúlyozva a két legnagyobb, birodalmat alkotni képes nép, a német és az orosz között?

Ismét, mint a történelemben annyiszor, két nagy birodalom között lavírozhatunk. Eleddig ráfáztunk, mindannyiszor valamelyikhez kötöttük csónakunkat. (Némi különbség, hogy a nyugatiaktól átmenetileg területeket is kaptunk...)

Van tehát Nagy-Németország, úgy tűnik, leszen egy nagyszívű birodalom, és a kettő közt — reméljük — mi. Kis-Magyarország

...embere hazánkban:

Csépe Béla, a szorgalmas

Csépe Béla, a Kereszténydemokrata Néppárt országgyűlési képviselője, aki pártja országos listáján jutott be a Parlamentbe, az év emberévé avanszált, szorgalmával.

A képviselő ugyanis kereken 56 piros pontjával maga mögé utasította összes MDF-es, SZDSZ-es, fideszes társát. Az Országgyűlés szervezési és informatikai főosztálya a sajtó rendelkezésére bocsátotta a jelenléti iveket, amelyekből kiderült, hogy melyik honatya (-anya) hány alkalommal volt jelen egy-egy ülésnap kezdetekor. Aki tehát még a villamoson, vagy a szegedi, zalaegerszegi stb. gyorsan bumszlizott, vagy harminchat forintos szendvicset, esetleg kávéját, netán 70 forintos sörét fogyasztotta a Parlament presszójában, amikor Szabad úr (vagy Szűrös úr, esetleg Vince bátyánk) megkondította a harangot (amely fölött egy iskolai becsengetéssel), az bizony nem kapott piros pontot.

Csépe Béla a fenti nehézségek ellenére 56 esetben volt képes elfoglalni parlamenti helyét már reggel 9 órakor, amely, valljuk meg, nem kis teljesítmény. További hét képviselőtársa 55 piros pontot gyűjtött ezzel a módszerrel. A Magyar Hírlap közlése értelmében arról is tudunk, hogy kik szerepelnek e lista végén. Szinte csupa ismert, tehát rendkívül módon elfoglalt politikus. Például dr. Tölgyessy Péter (SZDSZ, 17 pont), Andrásfalvy Bertalan (MDF, 15 pont), Deutsch Tamás (Fidesz, 12 pont), Tamás Gáspár Miklós (SZDSZ, 12 pont), Fűr Lajos (MDF, 9 pont), Kósa Lajos (Fidesz, 9 pont). Itt jön egy olyan személy, akit nem nyomnak országos gondok: dr. Pohankovits István (FKGP, 8 pont). Hogy ő hol tölti reggeleit...

A sor végét három, bokros teendő miatt a Parlamentbe ritkán, s akkor is késve járó személy zárja: Antall József (MDF, 7 pont) és Botos Katalin (MDF, 6 pont); s hogy szépen keretbe foglalódjanak a dolgok, minthogy kereszténydemokrata politikus vezeti — Csépe Béla személyében — a listát, annak végén is e párt tagja kullog: Surján László (KDNP, 5 pont).

...eseménye az országban:

Taxik által bekerítve

Miniforradalom? Polgári engedetlenség? Hogyan csinálták volna Ausztriában, és hogyan törték volna le Franciaországban? Valóban az SZDSZ szervezte meg, mint ahogyan az MDF-esek suttogták: mert túl tökéletes volt, túlságosan összehangolt, valóságos hadműveleti stratégia alapján történtek az útlezárások, és a többi? Valóban jöhetnének-e Dél-Amerika, a Karibi-szigetek és Afrika puccsista törzsszörnyesterei és tábornokai tanulni valamit a magyar taxisoktól?

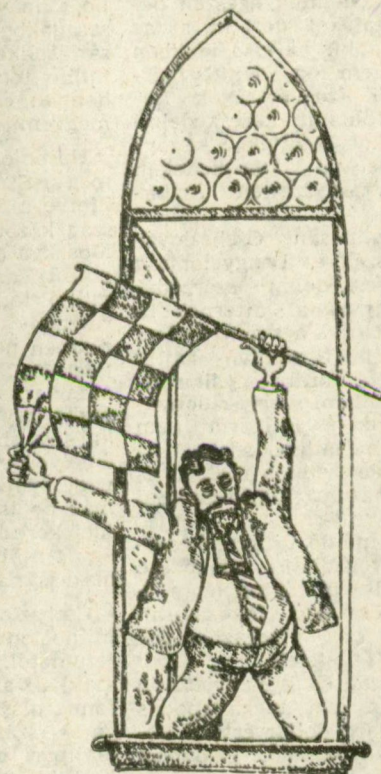
Mit szoltak hozzá a népek? Egyetértett-e a többség? Kit segítettek a segélyek? A kormányt, vagy az országot? Igazuk volt-e azoknak, akik kikérték maguknak (mozgás)szabadságuk korlátozását? A taxisok — sok kicsi Szaddám? Tűszul ejtett városok? Tízmillió, erőszakkal fogva tartott ember eleven védőpajzsa mögül pókerezett a vagyonos vállalkozó? Minek örült a belügyminiszter a Parlament épületének ablakában? A nemzetiszínű október alkalmából kiosztott 13. és 14. havi fizetésének? Vagy pedig azért volt ilyen gyermeken boldog, mert ő már jó előre alaposan feltankolt?

Ki kivel volt jóindulatú? A kormány — velünk? Engedett-e, meghajolt-e az érvek súlya előtt, vagy alatt? Netán már gondolkodásra is képtelenül, enerváltan bólogatott mindenre, sodródott az eseményekkel? Vagy... hogyan is nevezzük őket: a nép nevében a nép érdekeiért harcoló hősöknek? Zsarolóknak? Esetleg csak így, egyszerűen: tűszszedőknek?

Esetleg a társadalom — mindenkivel? Mert nem döngölte bele a kormány szekerét az új kerekéket által is mélyített gazdasági kátyúba? Mert nem zavarta szét az utcákat önkényesen eltorlaszoló, a városokat, falvakat egymástól elszigetelő, családokat szétszakító, botcsinálta forradalmárokat?

Örülünk-e, hogy ha már semmink nincs, válságelményünk legalább van? A kétéves, vértelen talpalás után egy igazi, felnőttes megérzőködtetés, valami, ami csak a miénk? Hogy volt asszonyok menete forró teászeszékkel, és majdnem igazi barikádok, valamint egy fele sem igaz ellentűntetés az igazi nép fiából?

A kérdések hosszú sorát lezáró szentenciát talán éppen egy ma már klasszikus poénban leljük: mikor volt 30 millió lakosa Magyarországnak? 1990 októberében: tízmillió taxis, tízmillió teddtatta, tízmillió ellentűntetett

Inkább aludj el szépen, kis Balázs...

...embere városunkban:

Antall, a kitapsolt

Kitapsolták Antall Józsefet a szegedi bölcsészkaron. Az őszi esemény szenzációszámba ment, pedig csak néhány (páros számú) tenyér csapódott össze a JATE auditorium maximumában, midőn a kormányfő szólásra emelkedett. A tény fölött hamar napirendre tértek az emberek, ám a magyarázatok — különféle formában, mint a sinus x függvény — tovább hullámlóztak. Osmagyar szokás szerint a tapsakció szervezésével vádoltak széles skáláján az ellenzéki politikai erők ugyanúgy megtaláltattak, mint egyes „renitens” újságírók. Kormánypárti és ellenzéki videokamerák pásztázták ugyanis akkor a széksorokat; dokumentum vagyon hát mindenről, kérem szépen.

A kormányfő aztán megbetegedett, mégis túlélte egy taxisblokádot, harmincmillió sajtótámadást, néhány ár-emelést, koalíciós partnereinek, a kisgazdáknak saját pártszékházukban történő összeverekedését; megerősödve élte túl a Magyar Demokrata Fórum IV. országos értekezletét, és nagy körültekintéssel, cseppet sem elhamarkodva alakítja kormányát.

S közben igen-igen sokat foglalkozik népe lelkével, ráadásul úgy, hogy nem járja álmában az országot. (Mátyásaink idejében persze a médiák még nem képviseltek ily nagy hatalmat.) Tudja, mikor kell az emberek lelkére hatni — taxisblokádot után, félíg beteg, kórházból, pizsamában —; mikor kell az ellenzék prominens tagjait dicsőíteni — például a Magyar Nemzet karácsonyi számában közölt interjúban —; s mikor kell kulcspozícióba emelni az adótörvény egyik atyját, a jó Kupát.

Bizonyára arról is informálódott, hogy szilveszterkor jót tesz némi vörösbor —, s tudja azt is, hogy hány kupával.

...eseménye Szegeden:

Duplázott az önkormányzat

Sláger a szovjet távosó a Cserepes soron — mindenki az alagút végét lesi

Ülésekben nem volt hiány. Ez akár lázas tevékenység látszatát is keltheti a szegedi önkormányzat részéről. Megkockáztatjuk, nem látszat: tény, hogy a képviselők nagyon sokat dolgoztak, sokszorosan többet, mint annak idején a tanácsstagok. Miért támadt hát mégis az a benyomása a kívülállóknak, hogy ez az egész különleges, új mozgástechnikával, nagy beelérléssel előadott produkció nem egyéb, mint igen intenzív helybenjárás? Valószínűleg azért, mert oly korban is éltünk, ahol megszokhattuk: megy minden, mint a karikacsapás, legfőképpen megy pedig a munka. A tiszteit végrehajtó bizottságnak és a tisztelt tanácstestületnek csak szaporán bólogatni, s nem köztözködni volt ideje, hisz olyan jól működött a rendszer.

Nem így most. A városatyák komótosan körbejárják a problémákat. A legjobb példa erre a Bartók esete Schillinggel. A közgyűlés sokadik felszólalója tette immár még egy fokkal árnyaltabbá a képet, a kaszinóval előálló új szituációt, amikor egy képviselő bebizonyította, a helyzet úgymond tovább fokozható: azt kezdte fejtegetni, hogy a művelődési házak a jövőben nem lehetnek az ateista nevelés erős várai, azokban az ilyen irányú propagandatevékenységet azonnal abba kell hagyni.

Igy aztán csak a csodával határos módon sikerült a reggel 9-kor kezdődő üléseket még aznap befejezni. Késég nem férhet tehát hozzá: Szeged új politikai színpadán történt az év helyi eseménye. Tudjuk azonban, a kortárs ítélet nem mindig állja meg helyét a történelem perspektívájából, szilveszteri döntésünket is így kell nézni, s mi szabadabb kézzel választjuk ki a közgyűlés duplázását (sportnyelven szólva az együttes olyat cselekedett, mint amikor egy futbalcsapat megnyeri otthon a bajnokságot, s mellé a BEK-et). Évzáró ülésén az utolsó pillanatban (a 90. percben) a képviselők végre megállapodtak saját fizetésük összegéről, és még ugyanezen a napon sikerült egy rendeletet is megalkotniuk. Ezzel örök időkre biztosították helyüket a város legnagyobb alakjai között.

Az oldalt
Ódor József és Sandi István írta;
a karikatúrákat Szűcs Édua
készítette